

DEN EVIGE RETTFERDIGHET.

Av universet og jordens tilsynelatende rent materielle forhold utvikles vesener med tanker og moralske følelser. (Forskjellen på ondt og godt - kunnskapens tre.)

Og dette skjer altsammen etter årsakslovens. Men da må det også stå tanker og moralske begreper bak det hele. Hele universet må være gjennomtrengt av dette, - selv om det først kommer frem i topputvikling, som blomst og frukt i plantens og treets utvikling.

Derfor er materialismen vitenskapelig uholdbar. Dens lære er som en tryllekunstner som på forhånd har stukket ned i lommen på en det som han senere vil ta frem. (Tanker og moralske følelser bevissthetens kjensgjerning.

Derfor er der også en evig rettferdighet, - en Nemesis som ingen unngår. Guds møllestener maler langsomt, men sikkert og grundig. Det er nettopp utviklingen.

Dette ligger i hele verdensordningens struktur som er moralsk. Det kan så ofte se ut som om det ikke er så, for på den ene side gjelder utviklingens lov, og jordlivets utvikling er ennå bare i sin begynnelse. På den annen side har Gud sine veier, som man ikke alltid med en gang forstår.

Men når en har grundig studert menneskehetens historie og har et på erfaringer rikt liv bak seg, så må en med styrke bekrefte denne erkjennelse om en evig rettferdighet som alle tiders vismenn har talt om og alle folk fått føle og som så tydelig har åpenbart seg i slektenes historie.

All skyld hevner seg her på jorden. Og det er underbart å iakttå hvordan dette skjer og hvorledes det individuelle og kollektive her flottes inn i hverandre. Det er ingen kjensgjerning som trer så klart frem i historiens lys og menneskeslektens erfaring som denne.

Derfor kan vi trygt overlate hevn og gjengjeldelsen til Herren. Han gjør grundig arbeid og vet å ramme de riktige og på den riktige måten. Folkene unngår aldri den Gudsdom de har nedkalt over seg. Heller ikke den enkelte, selv om det i det ytre undertiden kan se annerledes ut. Det kan ta tid, men skjer uvegerlig. Men de uskyldige gir Gud på en vidunderlig måte oppreisning og velsignelser når de overgir seg til hans varetekt.

Ja, selv den skyldige regnes hans tro til rettferdighet, når han av hjertet bekjenner sin skyld, har omvendt seg og tror.

Således vil Gud også oppreise oss. Overgi deg helt til Gud, be og arbeid. Les opp og opp igjen det Nye Testamentet, og det vil klarne for deg mer og mer hvorledes vår oppgave er å virkeliggjøre Guds rike på jorden. Se å få sammenheng i alt dette ! La dette være grunnlaget. Tro fast på Gud og stol på ham.

En veldig åndsmakt står bak oss og virker i oss. Vi må bare la den fylle oss og lede oss. Les Johs. Ev. 14.-17. Kap. 'Skje din vilje som i Himmelen så og på jorden', heter det i Fader Vår. Dette himmelske riket er en virkelighet. Det er de bebodde kloder hvor utviklingen er nådd til fullkommen Gudsbevissthet, skapt og oppretholdt av den åndelige verden som gjennomtrenger hele universet. Universet har ikke noe mål i seg selv. Det er fra evighet til evighet. Men universets deler har et mål, - det er å nå frem til Gudsbevissthet, eller bære denne utvikling.

Denne utvikling finner sted på de forskjellige kloder, hvor Gudsrikene utvikles, lever og dør, men slik at det alltid er til stede i universet de nødvendige bærere av Gudsdommen, det himmelske rike åndelig og timelig.

Jorden er ennå ikke nådd langt på dette mål. Gudsriket her er bare en koloni i sin begynnelse. Det ble grunnlagt for 2000 år siden, åndelig av Kristus, verdslig av Cæsar Augustus. Men jorden kan ennå bestå i millioner av år, og vil da bli en virkelig provins av det Himmelske Riket, en vidtgående del av dette, og vil arbeide seg sammen.

Vi lever derfor i en tid da Gudsriket på jorden virkelig kan begynne og bygges bevisst, og det åndelige og timelige forenes slik som Ibsen

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014
profeterte om i "Kærliser og Gallilæer". For det er klart at dette Gudsriket ikke bare kan bestå av et åndelig samfunn som gjennomsyrrer de verdslige stater og samfunn, men må bli et virkelig rike. Grunnleggelsen av dette rike (Ibsens tredje rike) er nettopp Kristi gjenkomst, symbolsk i den dommedag som nu går over verden. Kristus var Guds legemliggjørelse på jorden og symbolet på det kommende Gudsriket. (Den salvede.)

Av seg selv kan nok mennesket erkjenne de guddommelige krefter og forskjellen på godt og ondt (loven.) Men synden, selvisheten, det å handle mot guddommens vilje, den kan det ikke overvinne av seg selv. Til det må det ha hjelp ovenfra, av guddommelige krefter i universet, ha sett og opplevd Gud. (Gudsriket, og dette er nettopp Kristus, og det at fødes påny, ovenfra. Les Johs.Ev.3 Kap. 31.-33.vers og Kristus' samtale med Nicodemus i samme kapitel. Kristus anskueliggjør også den fullkomne hengivelse i Guds vilje. Gud som ofrer seg selv, den fullkomment rettferdige, han blir dømt til døden som Gudsbespotter og forbryter. Kommer fra Gud og vender tilbake til Gud, er ett med Gud.

Således åpenbares Gud på jorden, og ved å forstå dette begynner en å forstå og oppleve Gudsrikets realitet, samfunnet av dem som er nådd frem til Gudsbevissthet. (Sammenlikn dem som er nådd frem til den nasjonale bevissthet.)

Denne forståelse kommer som en umiddelbar erkjennelse, en opplevelse. Og ut fra dette nye sinnelag springer syndernes forlatelse og de gode gjerninger. Kjærligheten til Gud og nesten.

Offerdøden, de bestes offerdød, er noe stort. Det er ikke bare dette å gi sitt liv for sine venner og for saken, men det er selve offeret. Blodet er sjelens symbol. At en utgyder sitt blod betyr derfor at en gir hele sin sjel som et vidnesbyrd. Og at dette fryktelige vidnesbyrd blir avtvunget en, gir martyrbloodet sedens forløsende og berusende kraft. (Jevnför Kristus, Hellig Olav.)

Virkeligheten beror på en motsetning. Derav godt og ondt. Men de gode kreftene, Guddomskreftene, gjennømtrenger alt og søker å forme virkeligheten etter Gudsviljen. Såvel i de enkelte mennesker, som i samfundene. Men målet kan først nåes etter en lang utvikling, gjennom mange tilværelser og former, gjennom kamp mot det onde og naturens mørke krefter.

Gud er alltid og overalt til stede, selvom vi ikke merker ham. Men ved bönnen og det beredte sinn får vi kontakt, - omtrent som det skjer ved en radio-mottaker og radiosender.

Jeg er, - er det faste utgangspunktet for all eftertanke over tilværelsen, og det sikre bevis for udødeligheten og for Guds eksistens. Vi er ikke bare et bølgeskulp i evighetens hav, men en evig del av den evige Gud.

Denne udødelige del må også efter døden være virksom, for det å være til er virksomhet. Og den må også virke på de jordiske forhold, for den vedblir å være en del av det hele, av universet.

I levende live ligger størstedelen av sjelsvirksomheten under bevissthetens terskel, - som et isberg under vannet. Og det er denne under -bevissthet som står i den sterkeste kontakt med de andre viljer, med Guddommen og med universets skjulte krefter. Ved døden blir denne forbindelse ennu mere intim.

Bevisstheten svinner ved døden, men kanskje skaper viljen en ny bevissthet i en ny form. I alle fall fortsetter virkningen av den individuelle vilje på de jordiske forhold og de andre viljer, og det mer intenst enn i legemliggjort tilstand.

Efter kortere eller lengere tid skjer en ny legemliggjørelse, en ny fødsel (Palingenesi) i den lange rekke mot mer og mer fullkommengjørelse av den samme type, variert av arv og miljø, med den udødelige vilje og karakter som fast og dominerende komponent.

Instinktivt og magnetisk trekkes herunder de beslektede sjeler til hverandre i tilværelser efter tilværelser, likesom barnet som begynner å minnes over søvnen fra den ene dags opplevelser til neste dag. Den evige kjærlighet forener i tilværelse efter tilværelse og over dødens terskel. I det hinsides fullkomment, for også her på jorden engang å nå det fullkomne.

Døden bryter ikke det evige liv mer enn en blunking med öyet bryter blikket. Men når mennesket har fylt sin jordiske oppgave, eller dets forhold har nådd den individuelle utviklings grense i den enkelte tilværelse, må dets ånd befries

for at kunne legemliggjøres morgenfrisk påny i en ny tilværelse, med nye utviklingsmuligheter, som kan betegne et nytt skritt, fremskritt, i utviklingen av den jordiske personlighet og Gudsrikets fremme på denne jord. I mellemtiden kalles det til full utövning av sitt livs alle muligheter å tjene Gud i samfunn med ham.

Virke på åndens rike inn på de jordiske forhold til Gudsrikets vekst, og til vern om den sjel en har kjær.

Slik skal jeg også alltid være hos deg, min evig elskede, inntil vi møtes igjen.

::::::::::

Kommentar:

- Dette kom meg på et eller annet vis i hende i leiren 1946.

I betraktning av de år som var gjennomlevd, de mange rystende begivenheter og forhold, fortøner det seg uklart og dulgt ved bare få ganges lesning.

Man spør seg selv : hva vil dette budskapet på denne tid, - hva er dets hensikt. Det kan være uttrykk for et menneskes personlige sjelenød og

mystiske svermerier, - og hvorfor ble det kalt et 'politisk testament'?

1. - Er dokumentet ekte ?
2. - Gjelder de siste linjer en hilsen til hans ~~stue~~ hustru ? og vil hun kunne verifisere dokumentet ?
3. - Kan det være et utdrag av en personlig analyse, - en avhandling ? Det kan sine steder synes sterkt påvirket av Nietzsche.